

vi være i Stand til at opretholde et Skattebeløb omtrent som det, vi har nu? Det vil nemlig være nødvendigt, hvis vi skal være i Stand til at gennemføre et saadant Budget som det, den højtærede Finansminister tidligere har antydet. De Skatter af de forskellige Arter, der opføres paa § 5 i det foreliggende Finanslovsforslag, udgør godt og vel 400 Mill. Kr., og naar vi vil se, hvordan vor fremtidige Økonomi tegner sig, bliver Spørgsmaalet: Er den danske Stat i Stand til at opretholde et Skattebudget paa godt og vel 400 Mill. Kr.? Ja, det kommer i første Linie an paa, om det, der danner Grundlaget for Beskatningen, er stabilt. Svinger det paa en saadan Maade, at vi ikke er i Stand til at faa Indtægter ind, som svarer til dem, der er Tale om her i Budgettet, kommer vi til at staa overfor et af to: Enten at gaa nedad med vore Indtægter — og deraf følger naturnødvendigt, at vi ogsaa maa gaa nedad med vore Udgifter — eller ogsaa gaa til forøgede Paalæg paa den Basis, som forudsættes at være svigtende. Lad os se paa de to Muligheder hver for sig. Skatterne falder i fem forskellige Afdelinger, men jeg skal ikke trætte med at gennemgaa dem alle helt igennem, jeg tager blot selve Hovedtallene.

Der er for det første Skatterne paa fast Ejendom. De udgjorde før Krigen godt og vel 6 Mill. Kr., udgør i Øjeblikket godt 11 Mill. Kr., og Spørgsmaalet er paa den ene Side: Kan vi vedblivende vente, at Skattegrundlaget — og det allervæsentligste Grundlag er jo Ejendomsskylden — vedblivende med den nuværende Skattesats kan give et tilsvarende Beløb som de 11 Mill. Kr. paa dette Budget? Udsigterne er vel for den nærmeste Fremtid saadanne, at vi i de nærmeste Aar vil faa en lille Stigning paa dette Omraade. Vi staaar overfor en Omvurdering til Ejendomsskyld, der ganske utvivlsomt vil blive karakteriseret af de Priser, vi har haft paa Landejendomme og for Resten ogsaa paa Byejendomme i de sidste Aar. Men der er vel ingen, der tror paa, at de høje Ejendomspriser vil holde sig langt ind i Fremtiden. Der ingen Tvivl om — jeg skal senere begrunde det —, at naar Indkomsterne svinder, svinder ogsaa Værdien af de Ejendomme, som frembringer Indkomsterne. Altsaa, Ejendomspriserne — det tror jeg, alle er paa det rene med — vil i en ikke fjern Fremtid komme til at gaa ned, selv om den førstkommende Vurdering viser en Opgang, og i det Øjeblik de gaar ned, er det givet, at vi ikke er i

Stand til at opretholde det Beløb, Ejendomsskylden nu giver, medmindre vi vil lægge paa, opkræve en stigende Promille af Ejendomsskyldens skattepligtige Beløb. Det er muligt, det kan lade sig gøre, men jeg vil i saa Henseende dog minde om, hvad den sidste ærede Taler sagde, at Ejendomsskylden i højere Grad var et kommunalt Beskatningsgrundlag end et Grundlag for Statsbeskatning, og det er klart, at i samme Øjeblik Vurderingen stiger, stiger ikke alene Skatten til Staten, men ogsaa Skatten til Kommunen. Med andre Ord, jeg tror ikke paa, at Skatterne af fast Ejendom er i Stand til at blive opretholdt i ret mange Aar, i alt Fald paa det Beløb, de staaar paa nu. Jeg tror, der kommer en Nedgang, selv om den ikke bliver saa stor som paa den Post, jeg nu straks skal omtale, og selv om man i nogen Grad er i Stand til at modvirke Nedgangen ved en stigende Afgiftsprocent.

Saa kommer det næste Punkt paa § 5, Formue- og Indkomstskatterne. De udgjorde i Aaret umiddelbart før Krigen 18 Mill. Kr. og er nu paa dette Finanslovsforslag anslaaede til 209 Mill. Kr. Vi ved alle, at det er paa det Punkt, vi har haft de store Indtægter, som har haaret os saa vidt frem, som vi er kommet under Krigen. Her er det ganske utvivlsomt, at den gyldne Periode er forbi, og at, som den ærede Ordfører for det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, talte om forleden, de store Formuer, og i særlig Grad de største Formuer, er svindende. Hvor dybt det vil gaa ned i saa Henseende, det har jeg tidligere, da jeg talte om vor økonomiske Stilling, erklæret mig ganske ude af Stand til at sige, og det maa jeg gentage her. Men jeg har ingen Tro til, at vi kan nøjes med at komme ned til et saadant økonomisk Niveau, som vi havde umiddelbart før Krigen. Det vil altsaa sige, at disse 209 Mill. Kr. vil komme til at gaa tilbage igen til de 18—19 Millioner, der var før Krigen, medmindre man enten bibeholder de forhøjede Sætser, som vi har, eller giver maa ske endnu højere Skattepaalæg. Altsaa, Grundlaget vil paa dette Punkt i ganske særlig Grad svigte i de kommende Tider, efterhaanden som Konjunkturerne gaar nedad — og det tror jo alle, de vil gøre. Hvorvidt det vil være muligt til en vis Grad at raade Bod paa denne Nedgang ved at forhøje Skatteprocenterne, er jo i hvert Fald den højtærede Finansminister i stærk Tvivl om, thi han udtalte jo ved Fremlæggelsen af Finanslovsforslaget, at om end vi just ikke var ved Grænsen, saa